

Kära Katarina!

Du har en stor produktion bakom dig av framför allt ungdomsromaner, fjorton titlar räknar jag till, och då står två av dessa på barnböcker, böcker för mindre barn inspirerade av dina egna två pojkar. Du inledde din bana som författare tidigt. Redan som 15-åring började du skriva ett utkast till det som skulle bli din första roman *Syskonkärlek*. Men det dröjde till 1991 innan den kom ut. Då var du 24 år och hade dessförinnan hunnit med att gå på konstskola och studera teckning, måleri, skulptur, konsthistoria och foto, läser jag på din hemsida. Så flyttade du tillsammans med din första make till spanska sydkusten och bearbetade den text du hade skrivit som tonåring. *Syskonkärlek* väckte viss uppståndelse när den kom ut, eftersom den handlar om otillåten kärlek, den mellan bror och syster, och det är en sensuell känsla det rör sig om, inte den varma känsla, som normalt finns mellan syskon.

Att du kunde skriva för ungdom och göra det bra visade du tydligt med din debutroman, och framgången med den måste ha varit inspirerande för ditt fortsatta skrivande, även om du också ägnade dig åt bildkonst och hade ett par utställningar med oljemålningar och kolteckningar.

Problematiserad kärlek handlar det också om i din tredje roman *Knappt lovlig* (1996), där 15-åriga Hanna förälskar sig i den tio år äldre grisbonden Arild. I den här romanen ställs också livet i staden mot livet på landet. Hanna hatar att flytta ut på landet med sin mamma som vill ha miljöombyte för sitt skrivande, men så blir Hanna bekant med Arild och livet blir mera spännande. Du skildrar också insiktsfullt livet i skolan och lyfter in problemet med mobbing genom Sara som reser med samma buss som Hanna till skolan. Sara som Linn, Hannas bästa vän och tongivande i klassen, tycker är en töntig lantlolla. Genom att låta Hannas syn på henne förändras visar du hur förutfattade meningar i erfarenhetens rätta belysning kan slås sönder.

Nästa ungdomsroman *Som om ingenting* (1999) skildrar även den otillåten kärlek. Här förälskar sig 19-åriga Elin i sin bästa kompis pappa Paul, och det som gör det riktigt komplicerat är att de inleder ett förhållande.

Särskilt lyckat är det inte heller att förälska sig i sin bästa väns pojkvän, vilket 20-åriga Emma gör i romanen *Bara inte du* (2009). Den problematiken löser du på ett elegant sätt, samtidigt som du belyser vänskap ur två perspektiv, den mellan två tjejer och den mellan kille och tjej. I den här romanen berör du också ungas knarkmissbruk och hanterar den frågan på ett konstruktivt sätt.

I prismotiveringen nämns dina starka skildringar av den grymma skolvärlden där feghet mot mobbning kan vara ett upprörande inslag. Skolan spelar en central roll i dina romaner, och med fingertoppskänsla skildrar du spelet mellan olika grupperingar i klassrummet, ledargestaltens roll och mobbningsoffrens situation. Detta måste ge ett konstruktivt underlag för diskussioner i klassrummet kring denna viktiga fråga. Jag vet att många tonåringar med stor behållning läser dina romaner. Jag vet också att du är efterfrågad som gäst i skolorna. Jag förutsätter då att det finns medvetna lärare bakom en sådan önskan som ser till att eleverna inför besöket har läst minst en av dina romaner.

Fina recensioner har den i dagarna utkomna romanen *Du och jag* fått. Här har du för första gången en pojke som huvudperson, tolv år som din äldste son.

Dina böcker har översatts till flera språk, då inte bara till norska och danska utan även en rad andra europeiska språk. Du har också fått ett flertal utmärkelser. För *Syskonkärlek* har du till exempel fått två tyska ungdomsbokspriser, och *Flyga högt* belönades förra året med Sveriges Radios Romanpris. Och nu får du av Smålands Akademi Emilpriset till Astrid Lindgrens minne sponsrat av Saltkråkan, Astrid Lindgren som är en av de författare du beundrar, har jag förstått. Till detta pris gratulerar jag dig varmt.

Ingrid Nettervik